er en afgjørende Indflydelse, man har, vil man føle ganske anderledes Ansvaret end, naar man veed, at det kun bliver et Raad, man giver, hvortil der kan tages Hensyn, eller hvortil der ikke kan tages Hensyn. Det er forklarligt, at Udvalget da med større Lethed siger: Ja, lad os udtale vort Ønske om ham; er det ikke den Rigtige, kan Ministeren jo sende os en Anden, det er jo ham, der har Afgjørelsen; derved skyde de et ikke saa lille Ansvar fra sig over paa Ministeren; men paa den anden Side vil maaske Ministeren føle sig temmelig bunden ved den Indstilling, der er sket fra Udvalgets Side, og saaledes til fine Tider skyde Noget af Ansvaret fra sig over paa Udvalget. Der vil da ikke blive noget Sted, hvor Ansvaret vil komme til at hvile med hele sit Tryk, men det ville vi derimod bevirke ved at give Ministeren Ret til at tage 1/3 af Ansøgerne bort og Menigheden til at vælge mellem de øvrige; thi saa veed Enhver, hvad han skal bære det fulde Ansvar for. Dernæst have vi ogsaa udtrykkelig fremhævet, at Grunden til, at vi antage, at det, at Udvalget har Ret til at anbefale til Menighederne, vil have en større Betydning for det og for Menigheden, end naar det har Ret til at anbefale til Ministeren; for Menighedernes Vedkommende er der den Omstændighed, at ethvert enkelt Medlem af Menigheden da veed, at han tilsidst skal komme til at give en afgjørende Stemme, og de forberedende Skridt dertil ville da ogsaa faa større Betydning for ham, thi den Maade, hvorpaa han vil komme til at udøve sin Indflydelse, vil jo for en stor Del bero paa, hvorledes Udvalget røgter sit Hverv. Derved kommer Udvalgets Hverv til at virke mere indtrængende paa ham, end saaledes som det er stillet i Regjeringens Forslag. For selve Menighedsudvalgets Medlemmer have vi ogsaa fremhævet, at det netop har sin Betydning, at de vide, at de skulle gjøre Regnskab for deres Gjerning, ikke blot for Ministeren, som bor langt bort og som de ikke komme til at tale med, men for selve Menigheden, for de Mænd, de bo iblandt, og som de stadig kunne og ville blive krævede til Regnskab af for den Maade, hvorpaa de have udført deres Hverv. Det er jo en bekjendt Sag, at dem, man tager mest Hensyn til, er de, man daglig færdes imellem, og ikke de, der staa Een fjernt, om de end staa nok saa høit i Samfundet. Altsaa tror jeg, at den forskjellige Vægt, vi lægge paa de middelbare Valg i vort Forslag fremfor i Ministerens Forslag, er fuldstændig begrundet i de Forhold, vi antage maa komme tilstede. Dernæst kunde den høitagtede Minister ikke forstaa, hvorledes vi kunde tale om, at der ved vort Forslag vilde opnaas de bedst mulige Valg og en god Forstaaelse mellem de forskjellige Anskuelser. Han skildrede os Menigheder, hvori der var de forskjelligste Anskuelser, og hvorledes de to nødvendigvis maatte blive utilfredse, naar den tredie seirede og paaoktroyerede den sin Kandidat. Jeg tror nu, at den Anskuelse, vi ogsaa tidligere have hørt udtale, at en Menighed skulde være mere tilfreds med at faa en Mand sendt fra Regjeringen end med at faa ham udnævnt igjennem et Flertal i selve Sognet, er aldeles feilagtig. Jeg tror, at Erfaringen — og i denne Henseende have vi jo Erfaring baade fra Slesvig og andre Lande, hvor saadanne Valg ere indførte — viser, at Mindretallet meget vel kan finde sig i, at et Flertal overstemmer det, og at dets Kandidat bliver deres Præst. I Slesvig er det Tilfældet, at der ikke engang kræves, at Halvdelen af Menigheden skal være tilstede ved Valget, og der kræves heller ikke engang, hvad vi have foreslaaet, at over Halvdelen af de Tilstedeværende skal være for Kandidaten; naar Valget finder Sted, er det nok, at Vedkommende faar et Flertal af Stemmer, selv om det ikke er et absolut Flertal. Altsaa skulde man jo efter de Forventninger, man her gjør sig, antage, at der maatte være megen Misfornøielse netop ved en saadan Ordning, men det er ikke mig bekjendt, at det er Tilfældet, og det er udtalt fra flere Sider, at en saadan ikke finder Sted. Mindretallene finde sig meget vel i, at Flertallet har den Ret, der tilkommer det, og at Mindretallet paa den anden Side ikke har større Ret end den, at søge en anden Gang at blive til et Flertal. Det er dets naturlige Ret; men det er ikke en naturlig Ret, at et Mindretal af to eller tre Medlemmer eller